

"Det havde derfor været *rigtigt*, såfremt der under grundlovsforhøret havde været beskikket en anden advokat som forsvarer for (moderen) end den advokat, der var beskikket som forsvarer for (datteren), jf. Retsplejelovens § 734, stk. 2." Også Højesteret er af den opfattelse, at den – efter min opfattelse – åbenbare interessekonflikt "ikke kan antages at have haft nogen betydning for sagens udfald"

Afgørelsen er interessant, da den giver "en anden side" af habilitetsspørgsmålet – "det er ikke så afgørende"!

Afgørelsen tager ikke stilling til det advokatetiske, men det skal bemærkes, at Højesteret i forhold til Anklagemyndighedens "hensigtsmæssigt" ændrer til "rigtigt". For forsvarere skal dette bemærkes, da der, som anført, er en åbenbar interessekonflikt.

Var sagen blevet bedømt som en adfærdsklage mod den i grundlovsforhøret mødende advokat, ville Advokatnævnet efter min opfattelse have fundet, at der forelå en interessekonflikt, og dermed en pligt til ikke at påtage sig sagen for den, som advokaten ikke taler med først. Da advokaten talte med den første og så politirapporterne, var det efter beskrivelsen åbenbart, at der var modstridende interesser, og ved at fortsætte for begge, en tilsidesættelse af god advokatskik. Den advokatetiske bedømmelse blev ikke foretaget (og beror selvklart på en konkret bedømmelse), men jeg mener klart, at Advokatnævnet er kompetent, selv om retten jo også burde have grebet ind – retten kunne jo også se interessekonflikten.

1.5.6 Retsmæglere

Samme kompetencemæssige problemstilling kunne forventes i relations til retsmæglere, men i en Advokatnævnskendelse af 30. maj 2013 i sag 2012-2763 vurderer Advokatnævnet en retsmæglers (advokat) adfærd. Dette skyldes de forudsætninger, der fremgår af betænkning nr. 1481/2006 side 157.

1.6. Når advokaten ikke optræder som advokat

"En advokat må ikke uden for sin advokatvirksomhed i forretningsforhold eller i andre forhold af økonomisk art udvise en adfærd, der er uværdig for en advokat", jf. Retsplejelovens § 126 stk. 4.

Bestemmelsens afgrænsning i forhold til § 126, stk. 1 er ikke ganske klar og bestemmelsen ses sjældent anvendt i praksis, da forholdene på grund af bl.a. advokatens anvendelse af titel, brevpapir eller lign. henføres til § 126 stk. 1. Bestemmelsen i § 126 stk. 4 tjener dog til en påmindelse om, at det særlige tillidshverv, som advokater besidder, fordrer, at en ret betydelig omtanke udvises – også uden for de relationer, som udgør det centrale for advokatens hverv.

Det er værd at bemærke, at bestemmelsen alene relaterer sig til "forhold af økonomisk art" og således ikke søger at begrænse de mere "private aspekter" af advokaters adfærd uden

for deres advokatvirksomhed og hertil naturligt relateret adfærd. Grænsedragningen er dog svær, da de fleste af advokatens (og andres) handlinger på den ene eller den anden måde kan henføres til økonomiske forhold.

Østre Landsret dom af 22. december 2008 i sag B-1223-08 - Advokatnævnets kendelse af 23. februar 2007

Sagen drejede sig om advokat A's udtalelser om en klager under en sag ved Advokatnævnet. Advokat A hævdede under byretssagen, at det var ham personligt, der var indklaget, og at han derfor ikke optrådte som advokat. Påstanden var åbenbart urigtig, og der blev både af Københavns Byret og Østre Landsret truffet afgørelse efter Retsplejelovens § 126, stk. 1.

Den ledende dom er **U.1988.699H**. Det skal fra den noteres, at domstolene altid kan vælge at henføre forholdet til den del af Retsplejelovens § 126, som domstolene finder rigtig. Afgørelsen lægger grunden til praksis på området.

At henførelse primært sker til Retsplejelovens § 126 stk. 1, underbygges af de følgende to afgørelser.

Københavns Byrets dom af 5. februar 2009 i sag BS 36A-5373/2008 – Advokatnævnets kendelse af 8. september 2008

Sagen vedrørte advokat A's adfærd i forbindelse med en forældremyndighedssag. Advokat A boede med klager (K)'s tidligere kæreste med hvem K havde et barn. K var tillagt forældremyndigheden over barnet, men moderen ønskede forældremyndigheden tillagt sig og anlagde sag herom. I en række henvendelser til statsamtet anvendte advokat A sin advokattitel og oplyste, at han repræsenterede barnets moder i sagen.

Endvidere rettede advokat A henvendelse til skattemyndighederne vedrørende K's bil. Henvendelsen skete på advokat A's brevpapir og indeholdt en anmeldelse af K for mulig momsunddragelse ved at anvende en firmabil til privatkørsel. I samme brev anførte advokat A, at han havde meldt forholdet til politiet (dette sidste forhold fandtes dog ikke dokumenteret under sagen). Til støtte for sin frifindelsespåstand gjorde advokat A under sagen for Advokatnævnet bl.a. gældende, at *"der ikke består og aldrig har bestået noget advokat/klientforhold mellem klageren og indklagede"*

Vedrørende forældremyndighedssagen fandt Advokatnævnet, at advokat A *"... ved anvendelsen af sit advokatbrevpapir og sin advokattitel i henvendelser til statsamtet m.v. må have fremstået, som om han optrådte i sin egenskab af advokat, og derfor finder nævnet, at forholdet falder inden for Retsplejelovens § 126, stk. 1."*

Ligeledes fandt Advokatnævnet vedrørende brevet til skattemyndighederne, at *"forholdet efter en helhedsbedømmelse – herunder at indklagede benyttede sit advokatbrevpapir – falder inden for Retsplejelovens § 126, stk. 1."*

Vedrørende forældremyndighedssagen fandt Advokatnævnet ikke, at der i advokat A's henvendelser til myndighederne forelå en tilsidesættelse af god advokatskik. Derimod fandtes advokat A's henvendelse til skattemyndighederne "chikanøs", hvilket udgjorde en tilsidesættelse af god advokatskik.

Ved Advokatnævnets kendelse blev advokat A tildelt en bøde på 5.000 kroner [der er en ½ "normalbøde" – baggrunden for fastsættelsen fremgår ikke].

Byretten stadfæstede afgørelsen med følgende bemærkninger:

"Da sagsøgeren anvendte sit advokatbrevpapir ved sin anmeldelse af sin kærestes tidligere ægtefælle, er hans adfærd omfattet af Retsplejelovens § 126, stk. 1." Byretten henviste endvidere til **U.1988.699H**.

Byretten understregede, at advokat A "... naturligvis [er] berettiget til – også på sit advokatbrevpapir – at anmelde formodede uretmæssige forhold til de relevante myndigheder." Da advokat A's henvendelse til skattemyndighederne imidlertid skete som udslag af advokat A's involvering i den verserende forældremyndighedssag, samt under anvendelse af "upåkrævede" formuleringer, måtte henvendelsen betragtes som chikanøs, hvorfor advokat A havde tilsidesat god advokatskik.

Københavns Byrets dom af 13. februar 2009 i sag BS 38A-4505/2007 - Advokatnævnets kendelse af 20. juni 2007

Advokat A var ved Advokatnævnets kendelse af 20. juni 2007 blevet pålagt en bøde på 10.000 kroner for at have tilsidesat god advokatskik ved at

- (a) indgive konkursbegæring mod sin tidligere samlever på ufuldstændigt grundlag, samt
- (b) rette henvendelser direkte til sin tidligere samlever K, uanset at dennes advokat B udtrykkeligt havde anmodet om, at Advokat A undlod at fremsende korrespondance til K.

Efter ophør af deres samliv, forhandlede advokat A og K om advokat A's overtagelse af K's ideelle andel af deres fælles ejendom. Fra tidspunktet for samlivsophævelsen og frem til og med juni termin 2005 betalte parterne halvdelen af terminsydelserne hver.

Advokat B, som repræsenterede K, meddelte i september 2005 til kreditforeningen, at K ikke så sig i stand til at betale terminsydelser på ejendommen. Kopi heraf tilgik advokat A. Ved e-mail af 3. oktober 2005 afsendt fra Advokat A's arbejds e-mail tilkendegav advokat A, at han anså K's manglende betaling af terminsydelse for misligholdelse, og at han imødeså betaling inden 10 dage, idet han i modsat fald ville indgive konkursbegæring. På baggrund heraf, deponerede K terminsydelserne, hvilket Advokat B orienterede Advokat A om.

Efter yderligere korrespondance, herunder e-mail af 14. oktober 2005 fra advokat B til advokat A med henstilling om, at al korrespondance skete til advokat B og ikke K, indgav advokat A konkursbegæring. Begæringen var ikke udfærdiget på sædvanligt advokatbrevpapir, men var underskrevet af advokat A og vedlagt en check udstedt af det advokatfirma, hvor advokat A arbejdede. Advokat A fortsatte henvendelserne til K.

Advokatnævnet henførte klagen under Retsplejeloven § 126, stk. 1.

Advokatnævnet lagde herved vægt på, at konkursbegæringen indeholdt reference til et sagsnummer og en sekretær, at den vedlagte check var udstedt af advokatfirmaet med henvisning til det sagsnummer, som fremgik af begæringen, og at advokat A ved konkursbegæringens tilbagekaldelse underskrev sig som advokat.

Henvendelserne til K blev også anset for en tilsidesættelse af god advokatskik.